

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2018, č. j. 8362/1.30/17-10, ve věci
žádosti o poskytnutí informace

takto:

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 6. 2. 2018, č. j. 8362/1.30/17-10
se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jana Waltera, advokáta se sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou dne 9. 2. 2018 domáhala přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta stížnost žalobkyně na postup Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj (dále jen „oblastní inspektorát“) při vyřizování žádosti o informace a postup inspektorátu byl tímto potvrzen.
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že postupem žalovaného byla zkrácena na svém právu na informace. Ke zkrácení práva žalobkyně došlo nezákonným rozhodnutím žalovaného, jehož důsledkem je faktické odepření informace. Jednotlivé žalobní body vymezila žalobkyně následovně. Výrok rozhodnutí neodpovídá § 16a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Dle žalobkyně z tohoto ustanovení vyplývá, že žalovaný měl tři možnosti, jak o stížnosti rozhodnout. Mohl postup povinného subjektu potvrdit, mohl povinnému subjektu přikázat, aby žádost vyřídil ve stanovené lhůtě, anebo si mohl věc atrahovat a vyříditi ji sám. Výrok rozhodnutí, který zní – stížnost se zamítá, však neodpovídá žádné z variant. Žalobkyně také namítala, že rozhodnutí žalovaného není řádně odůvodněno, neboť je logicky rozporné. Žalovaný v rozhodnutí uvádí výčet právních předpisů vymezujících působnost oblastního inspektorátu, tento výčet uvozuje jako demonstrativní, na konci výčtu ale výslovně uvádí, že se jedná o výčet uzavřený, přičemž obojí vedle sebe nemůže obstát. Nesprávná je také úvaha žalovaného, že vyžádané informace se nevztahují k působnosti oblastního inspektorátu, neboť nejsou předmětem působnosti oblastního inspektorátu. Nelze totiž říci, že když nějaká informace netvoří předmět působnosti povinného subjektu, tak se současně nemůže vztahovat k jeho působnosti. Rozhodnutí je také založeno na nesprávné právní úvaze, a sice mylném výkladu informačního zákona, podle které tento zákon nestanoví žádnou konkrétní věcnou působnost povinného subjektu. Informační zákon dle žalobkyně zcela nepochybně ukládá oblastnímu inspektorátu jako státnímu orgánu úkoly, a to směřující k naplnění principu transparentnosti ve veřejné správě, včetně realizace ústavně garantovaného veřejného subjektivního práva na informace. Konečně je nesprávná také úvaha, že působnost oblastního inspektorátu musí vyplývat ze zvláštního zákona a s tím související úvaha žalovaného, že informační zákon je pouze procesní předpis.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 5. 2018 uvedl, že v napadeném rozhodnutí je jednoznačně uvedeno, jak bylo o podané stížnosti rozhodnuto, a to sice tak, že byl postup oblastního inspektorátu potvrzen a stížnost byla zamítnuta.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Žalovaný je zároveň toho názoru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky kladené ust. § 68 odst. 3 správního řádu a je přezkoumatelné a dostatečné. Skutečnost, že žalovaný ve svém rozhodnutí neocitoval a nevyjmenoval veškeré právní předpisy, které vymezují jeho působnost, neznamena, že jejich výčet není konečný, a ani to neznamena, že je napadené rozhodnutí „logicky rozporné“, neboť působnost oblastního inspektorátu je vymezena jednak uvedenými předpisy a jednak právními předpisy, na něž výše uvedené zákony výslovně odkazují. Nadále žalovaný zastává názor, že výčet předpisů vymezujících působnost oblastního inspektorátu je výčtem konečným. Dle žalovaného se žalobkyně snaží o výklad informačního zákona ve svůj prospěch tak, aby byl považován za „všeobjímající“, aby odkazem na něj získala jakékoliv myslitelné informace, tedy i ty, které se k působnosti povinného subjektu nevztahují. Žalovaný nemůže přijmout výklad zastávaný žalobkyní, podle kterého by povinné subjekty měly poskytovat podle informačního zákona i ty informace, které vznikly, nebo které získaly pouze a jen na základě informačního zákona samotného. Informační zákon v tomto ohledu nemůže zakládat žádnou věcnou působnost povinného subjektu, když sám odkazuje na to, že povinné subjekty mají povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Žalovaný nadále trvá na svých závěrech, že informační zákon sám žádnou věcnou působnost povinných subjektů nezakládá, přičemž ve svém ust. § 2 odst. 1 má tento zákon na mysli povinnost poskytovat informace vztahující se k působnosti povinných subjektů založené zvláštními zákony, nikoli informačním zákonem samotným.

4. Žalobkyně v replice ze dne 18. 6. 2018 uvedla, že ust. § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona nedává správnímu orgánu pravomoc zamítnout žádost, ale toliko potvrdit postup povinného subjektu, pokud tak žalovaný učinil, porušil princip legality vyjádřený v čl. 2 odst. 3 Ústavy. Žalobkyně dále poznamenala, že žalovaný ve své úvaze předestřené ve vyjádření k žalobě, zjevně zaměňuje nikde neuvedený výčet všech předpisů vymezujících působnost povinného subjektu, s konkrétním existujícím výčtem některých z těchto předpisů uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konečně informace, které vzniknou v souvislosti s plněním úkolů oblastního inspektorátu podle informačního zákona, nejsou dle žalobkyně utajované, které není dále možno vyžádat v režimu informačního zákona.
5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ust. § 51 s. ř. s., neboť žalobkyně s takovým postupem souhlasila a žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
6. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobkyně dne 13. 11. 2017 požádala na základě informačního zákona oblastní inspektorát o poskytnutí jeho přípisu č. j. 22747/7.30/17-2 ze dne 29. 8. 2017 a odpovědi společnosti Daben Kovářská, s. r. o. na tento přípis. Oblastní inspektorát následně žalobkyni vyzval, aby upřesnila svou žádost, neboť žádost vyhodnotil jako nesrozumitelnou, když z ní nebylo patrné, které konkrétní právnické osoby se týká, protože v žádosti neuvedla všechny identifikující údaje dotyčné právnické osoby. K odstranění vad žádosti dal oblastní inspektorát žalobkyni lhůtu 30 dnů. Žalobkyně následně podala stížnost na postup oblastního inspektorátu, neboť s výzvou nesouhlasila. O stížnosti žalovaný rozhodl tak, že oblastnímu inspektorátu přikázal ve věci rozhodnout. Oblastní inspektorát tedy dne

Shodu s prvopisem potvrzuje

17. 1. 2018 vydal sdělení o odložení žádosti o informace, s odůvodněním, že se požadovaná informace nevztahuje k působnosti inspektorátu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neobdržela vyžádanou informaci, a její žádost nebyla odmítnuta, podala dne 17. 1. 2018 stížnost na postup povinného subjektu podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona. O podané stížnosti rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, když se ztotožnil s názorem oblastního inspektorátu. Žalovaný uvedl, že působnost oblastního inspektorátu práce je vymezena především zákonem č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, zákonem č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, kontrolním řádem a dále právními předpisy, které provádějí tyto zákony a souvisejí s nimi. Informační zákon však dle něj žádnou konkrétní věcnou působnost povinného subjektu nestanoví, když působnost toho kterého subjektu musí vyplývat ze zvláštního zákona, jenž jeho působnost přímo zakotvuje.
7. Podle ust. § 2 odst. 1 informačního zákona, ve znění pozdějších předpisů jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.
8. Krajský soud se předně zabýval námitkou, zda samotný informační zákon stanovuje věcnou působnost povinného subjektu či nikoli. Výchozí pravidlo, že povinné subjekty jsou povinny poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, bylo soudní praxí modifikováno tak, že k působnosti povinného subjektu se vztahují zpravidla všechny informace, které má objektivně k dispozici. Neboť „*povinný subjekt je povinen vykonávat svou činnost pouze v mezích a způsoby stanovenými zákonem, a pokud v rámci své činnosti fyzicky disponuje některými informacemi, mělo by to být pouze v důsledku výkonu jeho zákonné působnosti. Žadatel o informaci tak má právo na sdělení všech údajů, s nimiž povinný subjekt pracuje a jejichž poskytnutí není vyloučeno či omezeno podle § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím.*“ (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009-59). Z výše uvedeného je zřejmé, že pojem informace vztahující se k působnosti povinného subjektu je pojímán široce a situace, kdy by požadovanou informaci měl povinný subjekt k dispozici, ale zároveň by nesouvisela s jeho působností, nastanou zcela výjimečně. „*Působnost povinných subjektů podle ust. § 2 odst. 1 informačního zákona, je tedy nutno vykládat jako jejich činnost, nikoli zúženě jako oblast uplatnění jejich vrchnostenských pravomocí. Plyne z toho, že povinnost povinných subjektů poskytovat informace se vztahuje na veškeré aspekty jejich činnosti, ať již mají povahu veřejné správy, anebo nikoli a ať již se dané informace týkají vlastního jádra činnosti daného povinného subjektu, anebo činností majících ve vztahu k jádrové činnosti toliko povahu činností doprovodných, servisních, provozních, přímo či nepřímo s ní souvisejících apod.*“ (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62). S výčtem zákonů vymezujících působnost povinného subjektu, uvedeném v napadeném rozhodnutí se krajský soud neztotožňuje. Pakliže informační zákon stanovuje povinnost, za splnění dalších podmínek předpokládaných tímto zákonem, poskytnout žadateli informace, je právě tímto dána působnost povinného subjektu. Právě skutečnost, že poskytování informací je jednou z činností povinného subjektu, je přitom rozhodující. V případě, že se tedy požadovaná informace vztahuje k zákonem předvídané činnosti povinného subjektu, respektive se jedná o informaci vzešlou z takové činnosti, vztahuje se zároveň

k působnosti povinného subjektu. Krajský soud přitom připouští, že tato působnost může být pojímána spíše jako doplňková, k hlavní činnosti povinného subjektu, což v praxi může činit výkladové problémy. Obdobně se tak stalo v nyní posuzovaném případě, kdy část požadované informace má původ u osoby, která nemá zákonnou povinnost informace poskytovat. Informační zákon nicméně předpokládá i případy, kdy za splnění dalších podmínek, povinný subjekt neposkytne informace, respektive poskytne pouze omezené informace (§ 7-11 informačního zákona). Bližší zkoumání naplnění těchto výjimek z informačního zákona je povinností správních orgánů. Závěr žalovaného, že se informace nevztahuje k jeho působnosti, byl tedy nesprávný, a to z důvodu reálné dispozice s informací v rámci jedné z jeho činností. Krajský soud tedy shledal tuto námitku důvodnou.

9. Vzhledem k tomu, že převážná část žalobních námitek žalobkyně vyplývá z již posouzeného nesprávného právního výkladu správního orgánu a soud shledal tuto námitku důvodnou, nezabýval se již dále ostatními námitkami mající základ v posouzení působnosti povinného subjektu. Nicméně, aby soud dostal své povinnosti přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), zabýval se dále otázkou správnosti výroku rozhodnutí a namítané logické rozpornosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. U obou těchto žalobních bodů lze předně konstatovat, že žalobkyně nijak netvrdí, jak se vytýkaný postup projevil negativním způsobem v její právní sféře. Ovšem pokud se týče podoby výroku rozhodnutí, musí dát soud za pravdu žalobkyni v tom smyslu, že informační zákona taxativně vypočítává možné způsoby rozhodnutí nadřízeného správního orgánu o stížnosti žadatele o informace. O nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí nelze ale v dané situaci uvažovat, neboť výrok je dostatečně srozumitelný. Žalovaný postupoval formálně správně, když postup povinného subjektu potvrdil. Zamítnutí stížnosti pro její nedůvodnost pak reálně vede ke stejnému výsledku, jako když je postup povinného subjektu potvrzen; tato část výroku je nanejvýš nadbytečná. Nelze tedy uvažovat tím směrem, že by daná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Za této situace, kdy žalobkyně nijak nekonkretizuje, ba dokonce nijak netvrdí, jak se namítaná

procesní vada projevila negativním způsobem v její právní sféře a vzhledem k výše uvedenému považuje krajský soud tuto námitku za nedůvodnou.

10. Podobně soud vyhodnotil také námitku logického rozporu napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí: *„působnost oblastního inspektorátu práce je vymezena především zákonem o inspekci práce, zákonem o zaměstnanosti, kontrolním řádem a dále právními předpisy, které provádějí tyto zákony a souvisejí s nimi. Lze tedy v zásadě konstatovat, že výčet předpisů, které vymezují působnost oblastního inspektorátu práce, je výčet uzavřený.“* Krajský soud v takovéto formulaci žádnou vnitřní rozpornost nespatřuje. Dle krajského soudu je v této části napadené rozhodnutí plně srozumitelné, když nejdříve vyjmenovává hlavní předpisy vymezující působnost oblastního inspektorátu a až v souhrnu s prováděcími předpisy k těmto zákonům žalovaný považuje jejich výčet za uzavřený. Krajský soud tedy shledal i tuto námitku za nedůvodnou.
11. Soud tedy v souladu s § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro jeho nezákonnost spočívající v nesprávném výkladu informačního zákona a zároveň

Shodu s prvopisem potvrzuje

věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude tedy vycházet z toho, že požadovaná informace spadá do jeho působnosti, a může se dále zabývat tím, zda poskytnutí informace je či není vyloučeno dle ustanovení §§ 7-11 informačního zákona.

12. Vzhledem k tomu, že v řízení byla plně procesně úspěšná žalobkyně, vzniklo jí v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobkyně představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000,- Kč., dále odměna za zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 117/1996 Sb. ve výši 3 100,-, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za tři úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení a sepis žaloby a repliky podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky, třikrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky. Celkem tedy 13 200,- Kč. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobkyni prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jejího práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení žalobkyni zavázal, a to k rukám zástupce žalobkyně podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu ve spojení s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 5. února 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje